

I

‘Oooohh... ieeee...’ Tot haar afschuw beseftte Nadia dat ze een Bambi-moment beleefde. Een eng, uitgerekt Bambi-op-het-ijsmoment om precies te zijn. Alleen kon ze het niet zoals Bambi stoppen door zich gewoon op haar achterste te laten vallen.

De auto bleef in slow motion over de levensgevaarlijk gladde, met sneeuw bedekte weg door glijden. Hoewel ze – in theorie – wist dat het de bedoeling was om je voet van het rempedaal te halen en mee te sturen, deden haar handen en voeten koortsachtig alle verkeerde dingen omdat meesturen tijdens een slip net zoiets was als proberen te schrijven terwijl je in een spiegel keek en... o, god, een muur!

Krak.

Stilte.

Oef, ik leef nog, applaus.

Terwijl Nadia haar ogen opendeed, haalde ze haar trillende in handschoenen gestoken handen van het stuur en feliciteerde zichzelf dat ze niet dood was. De auto lag in een beetje vreemde hoek, dankzij de greppel vlak voor de muur, maar ondanks de fanatieke pogingen van de sneeuw had ze niet hard genoeg gereden om de auto of zichzelf echt spectaculaire schade toe te brengen.

Maar ja, wat nu?

Ze trok haar muts over haar wenkbrauwen en terwijl ze zich wappende tegen de kou, klauterde ze uit de oude zwarte Renault om de ingedeukte zijkant te bekijken. Maar goed dat ze niet haar oma’s trots voor deze reis had geleend – voor het kleinste krasje op Miriams Maserati zou ze stokslagen hebben gekregen en waken in de hoek hebben moeten staan.

Met haar gezicht samengetrokken tegen de stekende aanval van laagvliegende – en eerlijk gezegd nogal moordlustige – sneeuwvlokken, stapte ze weer in de auto. In elk geval had ze haar mobieltje bij zich. Ze kon het alarmnummer bellen en de politie vra-

gen om haar te komen redden... maar, als ze dat deed, dan zouden ze vast willen weten waar ze was.

Hm.

Misschien moest ze dan maar naar huis bellen, om haar familie te laten weten dat ze in een greppel lag, in een sneeuwstorm, ergens in de diepste, donkerste binnenlanden van Gloucestershire. Of, om preciezer te zijn, de diepste, witste binnenlanden.

Hoewel het binnenkort donker genoeg zou zijn.

Haar dilemma werd netjes opgelost door de ontdekking dat de telefoon niet werkte, wat haar opties tot twee terugbracht. Zou ze de auto verlaten en door de steeds diepere sneeuw op zoek gaan naar de beschaafde wereld?

Of moest ze hier blijven in de hoop dat iemand – bij voorkeur een Sherman-tank of een helikopter – toevallig zou langskomen om haar te redden?

Aangezien de beschaafde wereld wel kilometers ver weg kon zijn en haar voeten nog als een gek pijn deden van het dansen van gisteravond, pakte ze haar slaapzak van de achterbank, wurmde zich er als een reusachtige worm in en bereidde zich voor op wachten. Arme Laurie, hij had een fantastisch feest gemist. Ze glimlachte bij zichzelf toen ze terugdacht aan het telefoontje van gisterochtend. Ze vroeg zich af hoe warm het nu in Egypte zou zijn, of Laurie er wel aan dacht om alleen gebotteld water te drinken en of het hem zou lukken om nog even een bezoek aan het graf van Toetankamon te brengen voordat hij doorvloog naar Milaan.

Gossie, wat had ze een honger. Voorzichtig haalde ze een hand uit de cocon van de slaapzak en maakte het handschoenvakje open. Een rolletje Rolo's en een halfleeg zakje winegums. Zou ze zichzelf op rantsoen zetten, zoals mensen die vastzaten op bergen deden, bij voorbeeld één Rolo per dag? Of gewoon toegeven aan de verleiding en de hele boel in een keer naar binnen werken?

Maar ze zat niet vast op een berg en ze zou niet doodgaan van de honger. Als compromis at ze drie Rolo's en zes winegums en zette toen voor de gezelligheid de autoradio aan, net op tijd om een dj opgewekt te horen aankondigen dat er nog veel meer sneeuw aankwam.

Dat was het punt met Sherman-tanks, die waren nooit in de buurt als je ze nodig had.

Nog geen halfuur later – hoewel het veel langer leek – slaakte Nadia ineens een gil en stopte met het meezingen met Stings ‘Don’t Stand So Close To Me’. Wat een heel toepasselijk liedje was eigenlijk, want degene die op het raampje had geklopt, stond aardig dichtbij.

Man of vrouw? Moeilijk te zien met die muts half over het gezicht getrokken. Gehuld in een jack, dikke trui en spijkerbroek was het óf een man óf een monsterlijk grote vrouw.

Voorzichtig draaide ze het raampje naar beneden, en meteen wou ze dat ze iets aantrekkelijkers droeg dan een groene nylon slaapzak bestrooid met goudkleurige stukjes folie van de Rolo’s.

Ze hoopte ook dat ze niet al te vals had gezongen.

Niet dat dat erin zat.

‘Alles goed met je?’

Hij had donker haar, lichtbruine ogen, en sneeuwvlokken sierden zijn zwarte, stekelige wimpers.

‘Prima. Lekker warm. Ik ben geslipt en van de weg geraakt,’ legde ze uit, nogal overbodig gezien de hoek waarin de auto zich bevond.

Hij knikte. ‘Dat zag ik.’

Ze tuurde naar de lege weg achter hem. ‘Heb jij ook een ongeluk gehad?’

‘Nee, ik ben verstandig geweest.’ Hij leek geamuseerd. ‘Ik ben uitgestapt voordat dat gebeurde. Mijn auto staat onder aan de laatste heuvel.’

‘Een Rolo?’ Ze bood hem er eentje aan door het open raampje. Niet haar laatste natuurlijk.

‘Nee, dank je. Weet je, zo’n zeshonderd meter verderop is een dorp. Wil je met me meelopen?’

‘Woon je hier in de buurt?’ Ze klaarde op, maar aarzelde toen. Wacht eens even, een volslagen onbekende die haar midden in de rimboe onderdak aanbood, terwijl hij zich heel normaal en vriendelijk voordeed tot aan het moment waarop hij terugkwam uit de schuur met waanzin in zijn ogen en een scherpe bijl in zijn hand?

Hoe vaak had ze die film ook alweer gezien?

Hij schudde zijn hoofd, sneeuwvlokken in het rond strooiend.

‘Nee, ik woon in Oxford.’

‘Hoe weet je dan dat daar een dorp is?’ Ze had echt geen zin om voor niets door een sneeuwstorm te ploeteren.

De waanzinnige bijmoordenaar leek de achterdochtige blik in haar ogen wel gemakkelijk te vinden. ‘Ik ben paranormaal begaafd.’

O god, hij was echt knettergek.

‘Fijn voor je.’ Ze haalde diep adem. ‘Hoor eens, ben je weleens eerder in dit deel van Gloucestershire geweest?’

‘Nee.’ Glimlachend klopte hij op de zak van zijn jack. ‘Maar, anders dan jij blijkbaar, heb ik een kaart.’

‘Ik voel me net een vluchteling,’ mompelde Nadia, terwijl ze over de smalle weg ploeterden. De sneeuw kraakte onder hun voeten. Aangezien het niet erg praktisch was om als een tienjarige in een zakkenloopwedstrijd rond te hopsen, droeg ze haar opgerolde slaapzak onder één arm en haar weekendtas onder de andere.

‘Je ziet er ook uit als een vluchteling.’ Hij keek even naar haar en stak toen grijnzend zijn arm uit. ‘Geef hier, ik draag die tas wel.’ Ze wist zijn naam inmiddels. Jay Tiernan. Hij had zich voorgesteld toen ze zich uit haar slaapzak had proberen te wurmen. Ze had gevraagd: ‘Waar staat die J voor?’

‘Nergens voor. Het is gewoon Jay.’

Hm, vast. Het was waarschijnlijk een afkorting van iets gènants als Jethro of Jasper. Of Josephine.

Wat dat betreft kon ze met hem meevoelen. De keren dat ze op de middelbare school de vraag ‘Ben je al nat, Nad?’ naar haar hoofd geslingerd had gekregen, waren niet te tellen.

Maar dat hoefde Jay Tiernan natuurlijk niet te weten. Dankbaar overhandigde ze hem haar weekendtas. Haar neus werd langzamerhand roze, haar ogen waterig en in haar tenen had ze geen gevoel meer. Ranulph Fiennes hoefde zich niet druk te maken over concurrentie – de noordpool zou ze nooit bedwingen.

‘Je hebt gelogen,’ hijgde ze veertig minuten later. ‘Dat was geen zeshonderd meter.’

‘Wat maakt het uit? We zijn er nu toch?’

‘En het is ook geen dorp.’

‘Jawel,’ zei Jay. ‘Het is alleen... klein.’

Nadia tuurde door de vallende sneeuwvlokken naar de verlaten

enige straat. In geen van de huizen brandde licht. Er waren geen winkels. Alleen een brievenbus, een bushokje en een telefooncel. En een kroeg.

‘De Willow Inn,’ kondigde Jay aan, met samengeknepen ogen het krakkemikkige uithangbord lezend. ‘Laten we het daar proberen.’ De voordeur was op slot. Na een paar minuten op het hout te hebben gebonkt, hoorden ze het gerammel van sleutels en het geluid van grendels die werden weggeschoven.

‘Kijk nou eens,’ sliste de kroegbaas, een wolk whisky-adem over hen uitblazend. ‘Maria en Jozef en het babytje Jezus. Dat jullie nu uiterekend hier terecht moeten komen.’

Nadia, met de opgerolde slaapzak nog steeds onder haar arm, besefte dat hij dacht dat ze daar een baby in had. Maar ja, die vent was zo dronken dat je hem waarschijnlijk alles kon wijsmaken.

‘Hallo,’ begon Jay. ‘We vroegen ons af of...’

‘Kop dicht. Gesloten. Zes uur weer open.’ De man van middelbare leeftijd tikte vaag op zijn horloge. ‘Kom dan maar terug. Maar geen kinderen, hè, dit is geen crèche. Kinderen moet ik niet.’ ‘Hooft u eens, de wegen zijn onbegaanbaar, we konden niet verder rijden en zijn al uren aan het lopen,’ flapte Nadia er uit, ‘en we moeten ergens slapen.’ Haastig ontrolde ze de slaapzak om hem te laten zien dat hij leeg was. ‘En we hebben echt geen baby.’

Normaal gesproken hoefde ze maar te knippen met haar wimpers en haar grote bruine ogen op te zetten, en ze kreeg gedaan wat ze wilde, maar de kroegbaas van de Willow Inn was daar duidelijk te ver voor heen.

‘Hier wordt niet geslapen of gegeten.’ Hikkend van het lachen wapperde hij met zijn arm en zei: ‘Een eindje verderop is een stal, misschien kunnen jullie het daar proberen.’

Even vroeg ze zich af of het zou helpen als ze in tranen uitbarstte. En mocht dat niet lukken, dan konden ze de kroegbaas altijd nog een klap voor zijn kop geven, hem vastbinden en in zijn eigen kelder opsluiten.

Jay, die gelukkig wat beschaafder was, zei: ‘We hebben echt een slaapplek nodig en zouden ook graag wat willen eten. We betalen u er natuurlijk voor.’

De bloeddoorlopen ogen van de kroegbaas klaarden meteen op.

‘Honderd pond.’

‘Prima.’

‘Contant, hè? En vooruitbetalen.’

Jay knikte ernstig. ‘Afgesproken.’

De elektriciteitsstoring die elk huis van het dorp in het duister hulde, was om negen uur ’s avonds nog steeds niet verholpen. De kroeg, verlicht door flakkerende kaarsen, was langzamerhand gevuld geraakt met dorpsbewoners die uit hun huizen waren verdreven door het gebrek aan tv, en door een stuk of tien andere gestrande automobilisten die onderdak nodig hadden.

Door een of ander wonder was de kroegbaas, Pete, nog steeds aan het drinken en nog steeds bij bewustzijn. Nog net. Cindy, de barjuffrouw, vertrouwde Nadia toe dat Petes laatste vriendin drie weken geleden bij hem was weggelopen, waarmee dit drankgelag in werking was gezet. Op dit moment, duidelijk opgevrolijkt door het geld dat hij de gestrande reizigers uit de zak kon kloppen, zat hij gevaarlijk te schommelen op een barkruk en liet Cindy al het werk opknappen.

Het avondeten bestond, dankzij de stroomuitval, uit dikke hompen brood die waren geroosterd boven een open vuur, ravioli uit blik, brokken kaas, ingelegde uien zo groot als sinaasappelen en oude volkorenbiscuitjes.

Nadia, die de uien links had laten liggen, zei: ‘Lekker.’

‘Een dineetje bij kaarslicht, heel romantisch, vind je niet?’ Jay wees op hun wankel houten tafeltje. ‘Ja, ik weet hoe je een vrouw moet verwennen. Wil je een ingelegd ei?’

Ze glimlachte; hij had een mooie stem. Ze viel wel op mooie stemmen. ‘Nee, dank je. We moeten het over de kamer hebben. Je kunt moeilijk hier beneden slapen.’

Dat ze van Pete contant vooruit hadden moeten betalen voor zijn enige logeerkamer, had Nadia met een dilemma opgezadeld. Ze had maar vijftien pond bij zich gehad, dus Jay had de rest van het geld moeten ophoesten. Toen Pete hun de kille kamer had laten zien die vol troep stond en bijna volledig in beslag werd genomen door een hobbelig onopgemaakt tweepersoonsbed (Honderd pond? Een koopje!), had Jay gemompeld: ‘Oké, ik slaap wel beneden.’

Maar dat was geweest voor de komst van de anderen die de klei-

ne kroeg in een geïmproviseerd vluchtelingenkamp hadden veranderd. Twee van hen hadden ook nog nare hoestjes. Het was niet eerlijk om de kamer te nemen, terwijl Jay het meeste had betaald.

‘Neem jij het bed maar,’ zei ze tegen hem. ‘Echt, ik red me wel hier beneden.’

‘Vast wel, maar van slapen zal niet veel terechtkomen.’

‘Maar anders voel ik me schuldig.’ Ze zag dat hij hun glazen bijvulde met rode wijn.

‘We kunnen ook allebei in het bed slapen,’ zei hij.

Ze aarzelde. Het was de meest praktische oplossing natuurlijk. Het was alleen jammer dat hij niet aardig-maar-veilig-lelijk was in plaats van aardig-en-beslist-aantrekkelijk.

Gevaarlijk aantrekkelijk zelfs.

Niet dat ze de aanvechting had om iets ondeugends te doen, maar ze wilde ook niet dat Jay dacht dat ze die had. Haar ervaring was namelijk dat aantrekkelijke mannen dat altijd als vanzelfsprekend aannamen.

‘Alleen slapen.’ Ze keek hem recht in de ogen. ‘Geen rare dingen. We houden allebei onze kleren aan. En ik ga in mijn slaapzak liggen,’ voegde ze er voor de zekerheid aan toe.

‘Natuurlijk.’ Zijn mondhoeken gingen iets omhoog.

O god, hij dacht toch niet dat ze een oogje op hem had?

‘Ik heb een vriend,’ legde ze uit, ‘en we houden echt heel veel van elkaar.’

Hij knikte om te laten zien dat hij het begreep. ‘Ik ook.’

2

Goh, wat waren homo’s toch leuk! Ze hadden echt iets, dacht Nadia opgetogen toen ze twee uur later samen in bed lagen. Je kon je ontspannen en over van alles en nog wat kletsen in de veilige wetenschap dat er niets achter zat. Ze had Jay verteld over haar baan bij het tuincentrum, haar familie in Bristol en het feestje van gisteravond in Oxford.

Nu vroeg hij haar naar Laurie. Maar al te blij om hem antwoord te geven, steunde ze op een elleboog en zei: 'O, hij is gewoon fantastisch, de beste vriend ter wereld. Als je hem zag, zou je ook op hem vallen. Hij is model.' Trots voegde ze eraan toe: 'Hij stond vorige maand op de cover van *GQ*.'

'Ik ben diep onder de indruk.' Jay glimlachte bij de blik op haar gezicht. 'Hoe hebben jullie elkaar eigenlijk leren kennen? Op een of ander superhip feest? Of hadden Madonna en Guy je te eten gevraagd en was hij er ook? Of werkte je in het tuincentrum en stond hij op een dag voor je neus wanhopig op zoek naar een clematis?'

'Nou zeg.' Vanuit haar slaapzak schopte ze hem speels tegen zijn scheenbeen. 'We kennen elkaar al bijna ons hele leven, we zijn zo'n beetje samen opgegroeid. Hij woonde schuin tegenover ons. We gingen altijd samen kikkervisjes vangen. Laurie heeft me leren fietsen zonder handen, en ik heb hem geleerd hoe je snoep bij Woolworth's kon stelen...'

'Net een film,' vond Jay. '*Cider With Rosie* ontmoet *Bonnie and Clyde*.' Hij trok een wenkbrauw op. 'Dus hoe lang zijn jullie al bij elkaar? Sinds jullie zevende of zo?'

'O nee, we waren toen alleen maar vrienden. Ik ben op mijn achttiende uit huis gegaan om te gaan studeren en Laurie een jaar later. Toen hij twee jaar geleden terugkwam, keken we elkaar aan en het was meteen raak.' Ze klapte in haar handen. 'Bam! Zo simpel. We konden zelf nauwelijks geloven dat het zo snel ging. En sinds die dag zijn we samen.'

Jay schudde zijn hoofd. 'Ik snap het niet. Wanneer is hij dan met dat modellenwerk begonnen?'

Hij leek oprecht geïnteresseerd. Ze vroeg zich af of hij zelf soms ambities in die richting had – niet dat het hem zou lukken op zijn negenentwintigste. O jeetje, zou ze hem soms voorzichtig moeten vertellen dat voor hem de uiterste houdbaarheidsdatum al ruimschoots was verstreken?

'Ik had hem ingeschreven voor een wedstrijd,' legde ze uit. 'Een tv-programma had als prijs een contract met een modellenbureau. Ze interviewden de winnaar van vorig jaar en die haalde het niet bij Laurie, dus heb ik gewoon een foto in een envelop gedaan en hem verstuurd, zonder het aan Laurie te vertellen. Een maand la-

ter belden ze hem met de mededeling dat hij was toegelaten tot de finale.'

'Schrok hij?'

'Of hij schrok? Hij werd woest! Hij vond modellenwerk iets voor miet... O sorry, maar dat vond hij nou eenmaal.'

'Maakt niet uit.' Jay schudde zijn hoofd.

'Hoe dan ook, het lukte ons om hem ervan te overtuigen dat dat niet zo was,' zei ze snel, 'en Laurie is toen naar de finale gegaan. Vooral omdat hij genoeg had van mijn gezeur, geloof ik. Maar toen hij de organisatoren leerde kennen en hoorde hoeveel geld ermee te verdienen viel, bedacht hij dat het misschien de moeite van het proberen waard was. En toen won hij en dat was dat. Het modellenbureau nam hem onder contract en daarna ging het razendsnel. Voor die tijd was hij in opleiding voor effectenmake-laar en dat haatte hij. Nu reist hij de hele wereld over als fotomodel voor bladen en reclamecampagnes en zo. Het is gewoon fantastisch, helemaal een nieuwe carrière.'

'Dankzij jou,' zei Jay vriendelijk. Hij zweeg even. 'Heb je er ooit spijt van gehad?'

Nadia had die vraag eerder gehoord. Ongeveer duizend keer.

'Waarom zou ik er spijt van hebben? We zijn nog steeds bij elkaar, Laurie is niet veranderd. Misschien zien we elkaar minder dan vroeger, maar hij komt zo vaak mogelijk naar huis. We houden nog steeds van elkaar. En het is niet voor eeuwig, dat weten we allebei. Tegen de tijd dat je dertig bent, ben je er echt te oud voor.' Zo, dat had ze toch mooi even gezegd, voor het geval Jay nog steeds droomde van een nieuwe carrière. 'Als mijn telefoon het deed, dan zou ik hem nu kunnen bellen,' ging ze verder. 'We bellen elkaar de hele tijd. De afgelopen paar dagen was hij in Egypte, voor een reclamecampagne voor Earl-spijkerbroeken.'

Jay keek lichtelijk sceptisch. 'En je vertrouwt hem?'

Het was ook niet de eerste keer dat ze die vraag hoorde.

'Natuurlijk. Voor honderd procent.'

'En hij? Vertrouwt hij jou?'

'Laurie weet dat ik hem nooit zou bedriegen.' Bij zichzelf glimlachend, schudde ze haar kussen wat op en veranderde van onderwerp. 'Nu is het jouw beurt. Vertel me eens over jouw vriend?'

De kaars op het nachtkastje flakkerde, wat een werveling van

schaduwen op de muur veroorzaakte.
'Eerlijk gezegd ben ik geen homo,' zei Jay.
O, allemachtig.
'Waarom zei je dan dat je dat was?'
'Om jou gerust te stellen.' Zijn ogen glansden geamuseerd. 'En het heeft gewerkt.'
'Dat is vals spelen,' mopperde ze. 'Ik vertrouwde je. Je hebt tegen me gelogen.'
'Tja, wat kan ik zeggen? Ik ben een man, zo zijn we nu eenmaal.'
Wacht eens even, insinueerde hij nu dat Laurie... Ze stoof op.
'Als je daarmee soms wilt zeggen dat...'
'Oké, het spijt me.' Lachend hield hij zijn handen omhoog. 'Maar het heeft je wel gerustgesteld toch? Je was niet meer zo panisch bij het idee een nacht in bed te moeten doorbrengen met een onbekende man die je misschien wel zou proberen te verleiden.'
'En nu vertel je me dat je helemaal geen homo bent. Was het niet logischer geweest om het nog even vol te houden? Je had toch op zijn minst tot morgenvroeg kunnen wachten met het me te vertellen?'
'Dat was ik ook van plan. Totdat je me naar mijn vriend vroeg. Maar je hoeft je geen zorgen te maken,' zei hij, 'ik ga je heus niet proberen te verleiden. Dus je bent helemaal veilig bij me.'
'O. Nou, prima dan.' Ze schoof wat dieper in haar slaapzak, onverschilligheid voorwendend, maar diep in haar hart wou ze dat hij een vriend had verzonnen. Ze had liever dat hij homo was. Dat ze had gezegd dat ze Laurie nooit ontrouw zou zijn, betekende nog niet dat ze zich niet aangetrokken kon voelen tot een leuke man.
'Je mag me wel naar mijn vriendin vragen,' bood hij aan.
'Oké, vertel maar over je vriendin.'
Hij knipoogde. 'We hebben het een paar maanden geleden uitgemaakt.'
Ja hoor, ze had het kunnen weten.
'Zie je wel?' Ze zuchtte. 'Je begint er nu al mee. Je had dat nooit gezegd als je nog steeds homo was geweest.'
'Omdat ik dan geen vriendin had gehad met wie ik het had uitgemaakt,' wees hij haar erop. 'Toe zeg, doe niet zo flauw. Ik heb je toch gezegd dat ik je niet zou proberen te verleiden?'